

versenyben lemaradt gyengék szociális gondoskodás keretében történő segélyezését, azt a bonyolult és finom életminőséget, amelybe még ki tudja, mi minden tartozik, de lényegében semmi köze ahhoz, amit Jézus akart, és ami méltán lehetne az európai emberek sajátos életformája.

Az európai egységet a kereszténységgel ilyen módon összekapcsoló gondolatot egy teljesen félreértett jézusi mondat alapozza meg: "...és léssen egy akol és egy pásztor." (Jn 10,16). Krisztus ezt saját magára értette, őrá hallgatnak majd a juhok, és amint tudjuk, ez a ráhallgatás nem azt jelenti, hogy a fegyverek erejének engedve megkeresztelkedik az, aki nem tud másként életben maradni a Krisztus-utód szövetségeseinek hatalmi érdekszférájában. Jézusnál az egység ontológiai fogalom, amely a szeretet-léttartalom azonosságából kibontakozó magatartás- és sorsazonosságot jelenti a közösség tagjai számára. Az egység előzőleg látott eszméje mint emberi életesmény soha nem létezett, és ma sem létezik, mindig csak ideologikus építmény volt az éppen aktuális hatalmi rend terjeszkedésének felépítményében. Forrása tehát a hatalomvágy, talaja pedig az egyes ember félelme és irtózása a szabadsággal együtt járó döntés kockázatától.

Az egységes keresztény Európa eszméjének történelmi megvalósulásához vezető úton be kellett látnunk, hogy a pápai állam világi hatalmának megteremtése és növelése zsákutca volt. Ma már kezdjük belátni, hogy a zsidó-keresztény kultúra imperializmusának éllovasai csak az önpusztító termelési és társadalmi struktúrák még hatékonyabb működtetésére szövetkezhetnek össze. Egyszer talán belátjuk majd azt is, hogy Európa akkor lesz egységes a kereszténységben, ha lakói keresztényekké lesznek Jézusban.

KIRÁLY IGNÁCZ

KAPCSOLATOM ÖNMAGAMMAL

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” „Amit szeretnél, hogy veled tegyenek, te is azt tedd mással.” Ezek olyan jézusi és örök emberi iránymutatások, amelyek alapján megfogalmazható, hogy az Isten Országá az egészséges önszeretetre épül. Mi az egészséges? Magamra nézve két kör fogalmazható meg. Első: ami a nagy EGÉSZ szolgálatában van: az Ország építésébe épül bele. Második: ami az énem EGÉSZségét a Teremtő szándékai szerint munkálja.

1./ Önismeret

Tükörbe nézek, és valamicskét látok benne magamról. Mennyivel több, mennyivel másabb vagyok, mint a tükörképem... Olyan világ vesz körül, amelyben a látszatra nagyobb hangsúly kerül, mint kellene. Önmagam megismerésének tudatosan munkált folyamata nélkül könnyen önámításba (önfényezésbe), vagy ennek ellentétébe, az önbecsmérlésbe (ál - alázatba) kerülök. Önismeretként kevés az, amit általában az emberről tudunk. Én egyedi, megismételhetetlen, egyszeri egyéniségnek teremtődtem, még ujjlenyomatom is ezt jelzi. Tudnom kell, ki vagyok, milyen vagyok és mire is vagyok.

Milyennek látnak mások? A felém és rólam szóló jelzésekből bőséges információt kaphatok. Nem objektívek ezek a jelzések, azokról is szólnak, akiktől származnak. Ha kedvemben akarnak járni, kiemelik jó tulajdonságaimat, és visszafogottan jelzik hibáimat. Akik felebarátjuknak tekintenek, azok az éppen aktuális, velük való viselkedésem alapján csinálnak pillanatfelvételt rólam, amely könnyen átmegy általánosításba, mintha olyan is lennék. Akik ki nem állhatnak, akikkel erős konfliktusom volt, vagy ma is van, azok felnagyítják hibáimat, és háttérbe szorítják jó tulajdonságaimat. Milyennek látom magamat? Ösztönös viselkedéssel olyannak látom magamat, mint a kívülálló. Hol ilyennek, hol olyannak. Valós önképre kell törekednem, amelyben helye van az önbecsülésnek és az önkritikának is. Az önmagam megbecsülése a Teremtő dicsérete. Önmagam kritikus értékítélete fejlődésem záloga. Bizony, erre időt, csendet rendszeres odafigyelést kell szánnom. Ha odafigyelek, akkor a túldicséző kedvességeket le tudom hozni a valóság szintjére. Ekkor a túlságosan elmarasztaló kritikákat fel tudom emelni az elviselhető, építő szintre. Ez a szint az, ahogyan most látom magam Isten színe előtt. Életéveim

szaporodásával önismeretem is gyarapodik. Ha nem, akkor sürgősen vegyem kézbe magamat.

A tapasztalat szerint legtöbbet az árul el rólam, hogy milyen vagyok a konfliktusok kezelésében. Azért nem vagyok felelős, hogy milyen alkati adottságokkal születtem: egy szangvinikus alkat reménytelen küzdelmet folytathat, hogy kolerikussá legyen. Alapadottságaim elfogadása nélkülözhetetlen ahhoz, hogy jól elviseljem magam, és meglássam a fejleszthető területeimet. Minden konfliktus gyökere az önismeret hiánya. Az önmagammal való konfliktusé is. Erőnlétemet jól megmutatja az élet nehéz helyzeteiben való fulladásos elmerülésem, felszínen sodródásom, vagy küzdelmes iránytartásom.

Az embernek van árnyéka. Ez természetes jelenség. Árnyékomról jó tudnom, hogy elfojtott, letagadott, elnyomott tulajdonságaimból tevődik össze. Az elfojtás ellenszere a fellazítás. A letagadás oldására ott a bevallás, a beismerés. Az elnyomás ellenszere a felszabadítás. Önismeretemben való fejlődésem azon fordul, hogy mennyire sikerül görcsmentes fellazulással, fejlethető szerénységgel és Istentől szándékolt szabad könnyedséggel kézben tartanom magamat.

A lelki tükör régi, önnevelésre kialakított eszköz. Hívők és nem hívők eszköze. Azoké, akik ha már megszülettek, valakiké akarnak válni is. Olyan szempontok gyűjteménye, amely szempontok alapján az ember tárgyilagos értékítéletet tud mondani önmagáról, élete alakításáról. Helyem, helyzetem tárgyilagos mérlegre tehető. Nem hibák, bűnök listája. Az élet és az Élet listája jobbá levésem érdekében. Ezt mások nem tudják helyettem jól összeállítani. Segítségüket kaphatok lelki irodalomból, lelki tanácsadótól, testvérbarátoktól, házastársától... Személyemre való szabása, kiegészítése, alakítása az én dolgom. Hiszen nekem kell időről időre elcsendesülve beletekintnem ebbe a lelki tükörbe. Felelősen, felnőttesen és számomra világos és érthető megfogalmazásban. Éves lelki gyakorlat, lelki vezetői találkozások, életviteli nagyobb változások mind olyan alkalmak, amelyek önmagamra való reflexiót kínálnak, igényelnek.

2./ Önépítkezés

A gyenge egyéniségekre szokták mondani: hozzá még ragasztani kell, hogy életképes legyen. Az erős egyéniségeknél pedig: róla le kell faragni ahhoz, hogy építő személyiség legyen. A valóság az, hogy

mindannyiunknak van mit fölvenni és ugyanakkor lefaragni ahhoz, hogy Istennek tetsző személyiséggé legyünk.

a./ Testi önépítés

Táplálkozunk: eszünk, iszunk. Fogyasztunk, hogy éljünk, és fogyasztunk, mert ez élvezetet is okoz. Olyan világban élünk, amelyben nem árt időnként elszámolást készíteni: mennyi időt, pénzt, energiát, figyelmet áldozunk a biológiai élet üzemeltetésére. Elcsábulások ellen leghatékonyabb eszköz a tudatosság: tudatos vásárlás, környezettudatos életvitel, tudatos önkontroll.

Étkezési kultúránkat meghatározza, hogy nem a 3. világ éhezői közé születünk. Megtehetem, hogy válogatok. Megtehetem, hogy már-már kultikus hangsúlyt adhatok hús- vagy zöldségfogyasztásomnak, alkoholfogyasztó, vagy alkoholmentes gyakorlatomnak. Megtehetem, hogy az egészségesebb, de drágább anyagokat fogyasszam. Helyzetemet ne a gazdagok világához, hanem az éhezőkéhez hasonlítsam. Gazdag világban élek, és itt jellé lennem kötelesség. A mértéktartás, az egyszerűség és talpraesettség jelévé, amelyben nem a gazdagságom, hanem a szeretetnek való elkötelezettségem határozza meg életviteltem. Segíthetnek a jó jelmondatok, amelyeket magamról, magamnak kell megfogalmaznom. Ilyenek: „Az ételt nem szeretni kell, hanem elfogyasztani.” „Vásárolni nem az olcsót kell, hanem a szükségeset.” „Az evést akkor kell abba hagyni, amikor még ennék.”

A testi élet értékelése, gondozása, kézben tartása a Teremtő iránti hálám jele. Ha a szeretet eszközéből céllá válik, akkor ez a Teremtővel szembeni bűnöm jele. A testépítés állhat sportos erőnléti és esztétikai fejlődésem szolgálatában. Azonban lehet magamutogató látvány szolgálatában is. Ha a divat sodor, akkor főállásban foglalkozhatom testi dolgaimmel. Ha a gyógyszeripari reklám sodor, főállásban foglalkozhatok egészségemmel. Főállásban azonban az Isten Országának építésével kell foglalkoznom, melynek kiemelkedő eszköze a biológiai életem.

b./ Szellemi önépítés

Mondd meg, hogy mit olvasol a kötelezőkön kívül, és megmondom ki vagy. Mi a „kötelező”? Az, amit állapotbeli kötelességemként vállaltam, és ezért várnak is tőlem iskolában, munkahelyen, kisközösségben. Igényelem az oda tartozást, ezért vállalom annak szellemi kötelezettségét. A jézusi kisközösségek szellemi hangsúlya az evangéliumi felszólításból adódik: Alakítsátok át gondolkodásotokat...

Értékszemplétem csiszolása az életem szentebbé válásának feltétlen feltétele. Amilyen az istenképem és az emberképem, olyan lesz az életvitelem. Amely kisközösség ezt a szellemi hangsúlyt hagyja elsorvadni, megtette első lépését a leépülése felé. Egyéni hozzáállásom jó mutatója, hogy mennyi és milyen javaslatom van közösségem szellemi életéhez. A közös asztalra akkor van mit tennem, ha szellemi életem nem merül ki a megszavazott „kötelező” anyag áttekintésében. Ha mézet akarok, virágról virágra szállva kell gyűjtögetnem a hozzá valókat. Ezt célirányos szellemi életnek mondjuk. Ha ezt csak a közösség vezetője teszi meg, akkor szegényebbek leszünk a többi tag személyiségének értékeivel. Az én felelősségemet nem csökkenti, ha másokra mutogatok, ha másoktól várom el, amit nekem is tennem kellene. A jézusi gondolkodású emberek elszaporítása a földön csak akkor fog menni, ha beállok az ezt munkálók sorába.

Veszélyek fenyegetik szellemi fejlődésemet. A magam lustaságán túli veszélyek is. A lehetőségek internetes világában minden hozzáférhetőnek látszik, a szeméttől az értékesig. A lustaságra csábítótló a válogatás fáradozását igénylőig. Önépítem nem válhat guberálássá és minden féle tartalmak fogyasztásává. Kiválasztott, alkalmas anyagok feldolgozását kell végezni. Érlelő szellemi élet az, amikor célirányosan kiválasztott anyagot átelmélkedve, jegyzetelve veszek át. Ilyenre akkor képes az ember, ha van miért és van kikért tanulnia. Önmagam szellemi fejlődésének is az a célja, hogy mások számára támasz lehessenek. Ha csak átlapozásra, belekukkantásra futja, akkor az illendőség és nem az elkötelezettség vezérel.

c./ Lelki önépítés

„A fejlődés a hívő növekedése a hitben, nem pedig a hit növekedése a hívőben” - írta Albertus Magnus. Nekem kell felülről és belülről vezérelt lelki emberré lennem, és nem hittartalmakat kell újra és egyre nagyobb mennyiségben magamba fogadnom. A lelkem táplálása azt jelenti, hogy amit értéknek ismertem fel, abból az erőteréből táplálkozom. Amit igaznak, jónak, szépnek és szentnek tartok, abban épülni, felbuzdulni és megvigasztalódnai akarok. Régen ennek alapvető eszközeit lelki olvasmányoknak is mondták. Ezt nem azért olvasom, mert valakiknek közvetlenül hasznára akarok lenni. Elsősorban azért teszem, hogy a magam belső harmóniáját, természetfeletti (transzcendens) érzékenységét, ha kell, visszanyerjem, ha éppen az szükséges, megőrizzem, és mindenképpen fejlesszem. Jézusi úton járásomhoz példaképek kellene, biztató

kiállások kellene, érzékek finom csiszolásai szükségesek. Van kiktől tanulnom, van miből merítenem. Önmagával eltelt és célja vesztett ember az, aki nem szomjazza mások példájának megismerését. Szentek azok az elhunytak, akiket példaképnek állít az egyház. Jézusi szentek azok, akik az evangéliumi értékek hősies hirdetői és megélői. Élők és holtak egyaránt. Pédaképem lehet valamilyen szempontból közösségi testvérem is, a családom tagja is. Amint én is példaképe lehetek valamely erényem révén a rám figyelőknek.

Veszélyek itt is fenyegetnek. Ilyen a lelki szárazság. Bele lehet fáradni még a magasztos dolgokba is. A sikertelenségek, a hibáimba való visszaesések, a reménytelennek látszó önnevelési küzdelmek azt az érzést erősítik, hogy magamra hagyott az Isten, egyedül hagytak a testvéreim. Mindenki tisztos és óvatos távolságból nézi küszködésemet. Bizony, ilyenkor nagy bajban van, akinek nem épült be életébe a lelki kapaszkodók eszköztára: reggeli Szentírás-olvasás, napközbeni égre tekintés, esti hálaadás. Az átimádkozott szakrális helyek, a templomok nem kürtölik világgá könnyeinket, de békességet szolgáló helyek. A kedvenc és megszokott természeti környezet nem eltereli a figyelmet, hanem elmélyíti Istenbe kapaszkodni akaró törekvésemet. Arra kell gondolnom, hogy mivel állandósíthatom lelki örlángomat, hogy amikor kell, be tudjak gyulladni nagy, szép, Istennek tetsző és hatékony lánggal. További veszély az idegi kiborulás, mikor egyensúlyvesztést szenvedek. Felborul a feltöltődés és a leadás egyensúlya. Védtelennek és kiszolgáltatottnak élem meg magamat. Ebből való kilábaláshoz mások segítségére is szorulok. Nem feladni a rendeződés lehetőségét. Keresnem kell, ha nem talált rám a testvéri segítő készség, valakit, akinek kiönthetem lelkemet. Már az is fél gyógyulás, ha elmondhatom valakinek, akiben megbízom, akire a támasz reményével tekintek. Az ima és a beszélgetés kiemelő és felemelő hatású segítség. Ha ennek gyümölcseként van erőm értékszemplétemmel harmóniában lévő kikapcsolódásra, akkor lelki önépítéssel együtt belső békémet is megtalálom.

d./ Érzelmi önépítés

Az érzelem élményekre adott egyénre jellemző „állásfoglalás”. Lelki erők működésének jelensége. A legáltalánosabb és legszubjektívebb élmények megnyilvánulása. Racionalitástól független, néha a szabad akaratunkkal is szemben álló megnyilvánulásunk. Ha így áll a dolog, miért kerül önépítésünk témái közé ez a sodró erejű emberi

jelenség? Azért, mert óriási szerepe van életünk alakulásában. Minden megnyilvánulásunkban benne van. Ráadásul ahányan vagyunk, annyiféle érzelmi élet létezik. Továbbá azért kell elgondolkoznunk róla, mert ölhet is, éltethet is ez az erő.

Itt és most a legegyszerűbb megközelítéssel állapítsuk meg: „Jól csak a szívével lát az ember.”(Exupéry). A „szív” jelentse érzelmi életünk energia központját. Jól látni mindannyian akarunk. Szeretet-rend szerint látni, az Isten szemével látni mindannyian szeretnénk. Ki kell tehát építenünk a magunk érzelmi működésének rendjét. Ha ezt elmulasztjuk, nem vesszük komolyan, akkor ami éltetésünkre lehetne, az pusztulásunkra lesz. Az érzélem van. Akkor is van, ha le akarom tagadni, ha el akarom nyomni magamban. Erő, mely születésünktől halálunkig végigkísér. A kisgyermekkor nagy intenzitás rokonszeny-ellenszeny megnyilvánulásai nyersen, őszintén törnek elő. Növekedvén az ember csiszolódik, mert szeretet igényének kielégítéséhez fegyelmeznie kell önmagát: nem ordíthatja le anyját, ha ölelésre és nem „nyaklevesre” vágyik. Fegyelmezni magamat azt jelenti, hogy igyekszem kézben tartani indulataimat. Manapság megtévesztő módon erényként jelennek meg az emberi fegyelmezetlenségek: „ami szívemen a számon”. Ezért van tele érzelmi sebekkel a világ.

A negatív érzelmeket féken kell tartani. Ha ismerem magamat, akkor azt is tudom, hogy milyen élethelyzetek robbantanak ki belőlem érzelmi viharokat. A katolikus lelkiség ismeri a mondást: a bűnre vezető alkalmakat kerülnöm kell. Nem a konfliktus helyzeteket kell kerülnöm! A konfliktust kezeljük, a bűnt kerüljük. Testünk is jó jelzőrendszer: szívdobogás, elpirulás, menekülési mozdulat, elsápadás, spontán hangadás... A szakemberek ezt metakommunikációnak mondják, mely a személyiség állapotának hiteles, nem manipulált tükre. Ez ugyanis akarunktól függetlenül működő üzenek kifelé is és magam számára is. Ha oda figyelek, értelmi és akarati önfegyelmező erőim időben kordában tarthatják érzelmeimet. A féken tartás azt jelenti, hogy érzelmeinket személyi és tárgyi korlátok között tartom. Személyi, akivel kapcsolatos. Tárgyi, ami kiváltja. A folyó hömpölyög, de árvízzel nem pusztít, megy a medrében. Aki elfojtja érzelmeit az mintha el akarja falazni a folyó medrét. Csak idő és helyzet kérdése, hogy mikor tör ki és sebez, pusztít parttalanul. A védő gát érzélem terelő, hogy akkor és arra nyilvánuljon meg, amikor és ahogyan tisztázó, rendező, éltető tud lenni. Milyen jó, hogy a helytelen érzelmi

megnyilvánulásaim rendezésére ott a bűnbánat és a megbocsátás erénye.

A pozitív érzelme az ember jó „szívhangjai”. Ha jól akarok nevelni és önnevelni, akkor ez az építő hang. Hihetetlen erőforrás ez: a gyermekek felé a megelőlegezett szülői (anyai) bizalom felemelő és növesztő hatása tény. A szerelmeseket „szakadékokon” átrepítő és célra rendezetté tevő erő. Házastársakat a maguk egyéni igazain túl emelő, működő képes egységre segítő erő. Mint a folyó, mely szabályozva öntöz, malmot-erőművet hajt, hajót hordoz, fürdőzőket üdít, tisztít. Ehhez az én önépítő törekvésem szükséges, melyre folyamatosan oda kell figyelnem.

3./ Önmagam szeretete

A Teremtő értéket álmodott belém. Ennek munkálása, védelme kötelességem. Önmagammal való kapcsolatomban helye van a megfelelő önszeretetnek. Helyes az, amely a helyén van, önfegyelmező határok között van. Az önfegyelmezésben megvonok valamit magamtól, és mégis én válok gazdagabbá. A katolikus naptári év ritmusa kiemelt időszakokhoz kapcsolja a bűnt. A vallásos neveltetésű, beleszületett ember életébe úgy-ahogy beépül ez mint vallásos gyakorlat. A megtért ember életébe pedig ő maga építi be az aszkézis eszköztárát. Tartásjavító gyakorlat ez, amely a sporthoz hasonlóan edzést ír elő a nagy teljesítmények érdekében. Az ember inkább feszegesse teljesítőképesége határait, minthogy puhányságában langyossá váljon az élete.

Önkényeztető dolgokat kísértésként szoktunk kezelni. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy milyen megújító hatású tud lenni egy elveimhez és személyiségemhez illő hobby. Közérzetjavító kikapcsolódások, ünnepi különlegességek nagy szerepet játszanak egy rohanó világban, hogy megőrizsem harmóniámat, jó közérzetemet, pozitív kisugárzásomat. Veszély abban van, ha aránytévesztést engedek meg magamnak. Célá lép elő az, aminek eszköz szerepe van. Ha azért dolgozok, hogy nyaralhassak, ha azért spórolok, hogy luxuscikket vásárolhassak... ha a kötelesség teljesítésében már arra vágyom, hogy a „nekem járó” jutalomban részesítsem magamat... ekkor cél lett az eszközből. Eszköze lettem a reklámok világának. Jézus ilyenkor elhív egy elhagyatott helyre, hogy a mezők virágainak figyelmeztető szépsége helyükre tegye bennem a dolgokat.

Önvédelem nélkül széltől lengetett nád életem lesz. Erőnlétem vizsgaterülete ez. Legyőzöttnek lenni nem jó

érzés. Meggyőződtnék lenni fejlődés. Két törvény van bennem. A jóra indító éneket meg kell védenem a rosszra hajló énektől. Ez a jó-rossz olyan kettősségünk, amely szabad döntéseimet teszi lehetővé. Ennek alapján mondhatom magamnak bűnömet, és vallhatom magamnak erényemet is. Mindkettőért hálát adhatok Teremtőmnek. Külső támadás esetén, amit én annak élek meg, védekezésem természetes reakció. Beteges lenne az érzékenységem, ha azt is támadásnak gondolnám, ami szempontok és személyiségek természetes ütközése. Az ütköztetések csiszolódásomat gyümölcsözhetik. Ezekről nem elmenekülni kell, hanem érzelmentességre törekvően vállalni, sőt kezdeményezni kell. Az önsajnálát és sebeim nyalogatása csak addig tartson, míg észre nem térek, minél rövidebb ideig. Önuralmam elvesztése azt mutatja, hogy érzelmeim elsodortak. Ha kell, számoljak tízig? Ha kell, tízszer tízig. Meg kell ugyanis mentenem magam az érzelmek és a parttalanságok kapcsolatokat pusztító áradatától. Ha a rám bízott értékeket védem, megvédődöm magam is. Az örök életem, boldogságom bizonyosan. Itt a földön megvédődik hit-hűségem, belső békém még akkor is, ha keresztre feszít ez a világ.

MERZA JÓZSEF

A KÖVETKEZŐ LÉPÉS 1....

Remény egy új életben

Hozzád emelem a lelkemet, Istenem. Úgy jöttem színed elé, mint gyermek az Atyjához. Te neveltél gyermekségemtől fogva, Te álltál mellettem életem útján. Akkor is gondot viseltél rám, ha eltértem szándékaidtól, és Lelked által visszavezettél a jó útra. Örültél jó cselekedeteimnek és nagylelkűen megbocsátottad vétkeimet. Nagy vagy Te, Istenem, csodálatos és szeretetre méltó.

Szereteted vonzott testvéreim körébe ma is. Közöttük akarom megvizsgálni az életemet. Számot adni a múlttól és vállalni a jövőt. Mit tettem ajándékaiddal és mit szeretnék tenni azért, hogy hűségesebben gazdálkodjam a Tőled kapott talentumokkal. Évről-évre kezdőnek érzem magam, ha széttekintek megoldatlan feladataimon. Egy életen át kell ápolnom jól ismert hibáimat? Megszokott bűneimmel kell majd elébed állnom a számadás napján?

Vidámítsd meg szívemet, Istenem! Mondd el Lelked által, hogy van remény jobbá lennem, még sok szépet tehetünk együtt. Mondd el, hogy a tökéletlenség velem jár, mint hű szolga, aki figyelmeztet a gőg óráiban. Mondd el, hogy a Benned bízó előtt nincs lehetetlen, a hívő, szerető ember nagy dolgokra képes.

Kimondtad a szót: hinni és szeretni. Nem hiszem, hogy valótlán dolgokról beszélnek, amikor elmondom: itt van életem fő gondja. Hinni akarok, képes is vagyok rá, s mégis: ez a hit a gyakorlati életben nem több az első tanítványok kicsinyhitűségénél. Hallgatok – mert nem elég erős a hitem, elkönnyelműsködöm a dolgokat – mert nem elég komoly a hitem, elhanyagolom tennivalóimat – mert nem felelősségteljes a hitem, nincsenek alkotó kezdeményezéseim – mert nem elég találékony a hitem.

Szeretnék, akarnék szeretni – de kevés hozzá az erőm. Beszélni róla szép, vállalni derék dolog, de tenni, megtenni nagyon nehéz. Goromba embereknek szelíden válaszolni, fanyar vagy gyanakvó arcokra mosolyogni nehéz, jaj, nagyon nehéz. Lassítani, ha törzúz a sodrás, gyorsítani, ha bénít a tehetetlenség: nehéz, jaj, nagyon nehéz. Elszakadni attól, ami ranghoz, gazdagsághoz csábít: nehéz, jaj, nagyon nehéz. Szépen szavalni testvéreim körében, jól cselekedni a feldobottság óráiban, lehet szép és vonzó. De van-e benne érdemem? Ér-e annyit, hogy megvásárolhassam vele örök életemet?

Ha őszinte akarok lenni magamhoz és testvéreimhez, akkor azt mondom: nincs másom, csak a reményem. Kicsinyhitűen és tökéletlen szeretettel jöttem ma Hozzád, mint már annyiszor, Istenem. Gazdag vagyok a világi vágyakban és szegény az isteni erényekben. Hallgasd meg reménykedő gyermekedet, Uram! Az egyetlen kincsem, hogy kusza, szétszórt vágyaim és jóra való gyengeségem közepette él bennem a remény: leszek még jobb ember is, mint ma vagyok, fog az én szívem is nyitni még. Nem veszhetnek kárba a bűnbánat óráiban hullatott könnyeim, nem lehet hiábavaló az igyekezet, amivel elnyöszörgöm: Istenem, hová menjek máshová? Rajtad és testvéreimen kívül nekem nincs más világ. Üdvösségem, megmentődésem csak itt található meg. Istenem, miért nem segítesz jobban, hogy felülkerekedhesek önmagam gonoszságain?

Ugye nem érzed magányos lelkizésnek, amit mondtam? Nem érzed illetlennek buzgó testvérek találkozájának előestéjén ezeket a szavakat? Végző soron lehet, hogy nem a legjobbat mondom, viszont mégsem lehet véletlen, hogy egy hosszú ideje